

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1258/2024
09.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 19. став 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марка Комазеца, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К.418/23 од 22.02.2024. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 70/24(2021) од 25.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 09.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марка Комазеца, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К.418/23 од 22.02.2024. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 70/24(2021) од 25.06.2024. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу К.418/23 од 22.02.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 19. став 3. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка а оштећени је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Кж1 70/24(2021) од 25.06.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног а пресуда Основног суда у Пожаревцу К.418/23 од 22.02.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Марко Комазец, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводећи да је суд прекорачио оптужбу у погледу објективног идентитета оптужбе и пресуде јер је у чињенични опис кривичног дела унео елементе који чине биће кривичног дела тешке телесне повреде учињене на мах из члана 121. став 5. КЗ, а уношење елемената бића другог кривичног дела, који није предмет оптужбе, представља прекорачење оптужбе у погледу постојања објективног идентитета оптужбе и пресуде.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу Врховног суда суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног АА.

Ово стога што суд може изменити опис дела дат у оптужници а да не прекорачи оптужбу, све док измењени опис остаје у границама чињеничног основа оптужнице тј. у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива а из којих произилазе законска обележја одређеног кривичног дела.

У конкретном случају, суд није у изреку пресуде унео елементе кривичног дела тешка телесна повреда на мах из члана 121. став 5. КЗ, како је то бранилац у захтеву навео, већ је описао радње окривљеног извршене у прекорачењу нужне одбране и навео да је „прекорачењем границе нужне одбране, одбијајући од себе, истовремени,

нескривљени, противправни напад, од стране оштећеног... и његовог сина..., тешко телесно повредио оштећеног...“.

Имајући у виду наведено, то су у конкретном случају неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводећи да дело које је окривљени учинио не представља кривично дело услед постојања нужне одбране која искључује противправност извршеног дела.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 19. став 1. Кривичног законика, прописано је да није кривично дело оно дело које је учињено у нужној одбрани. Нужна одбрана у смислу члана 19. став 2. Кривичног законика је она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог лица одбије истовремени противправни напад, а ставом 3. истог члана прописано је да учиниоцу који је прекорачио границе нужне одбране може се казна ублажити. Ако је учинилац прекорачио границе нужне одбране услед јаке раздражености или препасти изазване нападом може се и ослободити од казне.

Изреком правноснажне пресуде, окривљени АА оглашен је кривим да је „...дана 25.11.2014. године..., свестан свога дела и да је исто забрањено, при чему је хтео његово извршење, прекорачењем границе нужне одбране, одбијајући од себе, истовремени нескривљени противправни напад, од стране ошт... и његовог сина.. тешко телесно повредио ошт..., на тај начин што је док је трајала расправа између њега и оштећеног... и његовог сина.. и док су му оштећени... задавали ударце, ножем на преклапање..., као средством подобним да тело тешко повреди и здравље тешко наруши, задао један ударац ошт..., у пределу врата, и том приликом му нанео телесну повреду..., која повреда представља тешку телесну повреду“.

Из овако датог описа радњи окривљеног произилазе сва битна обележја кривичног дела тешка телесна повреда извршеног у прекорачењу нужне одбране из члана 121. став 1. у вези члана 19. став 3. Кривичног законика,

Стоји чињеница да је постојао напад оштећених на окривљеног односно да је окривљени од себе одбијао истовремени нескривљени напад, тако што је у одбијању извадио нож и оштећеном нанео повреде. Међутим, обзиром да су оштећени задавали ударце окривљеном рукама и ногама и нису имали никакво оружје или оруђе а да је он ножем нанео повреде оштећеном у пределу виталних органа, конкретно врата, та радња превазилази границе нужне одбране, јер је по оцени овог суда, у конкретном случају окривљени у одбијању напада предузео радње које нису биле неопходно потребне да од себе одбије истовремени противправни напад.

Према томе, по налажењу Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени законски услови за примену према окривљеном института нужне одбране из члана 19. став 2. Кривичног законика везано за услове напада и одбране, па како се у описаним

радњама окривљеног, стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим, то се, као неосновани оцењују и наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, у образложењу наведене повреде не наводи на који начин је криминалистичко – техничка документација КТ 604-1320/2014 од 25.12.20214. године, незаконита, већ напомиње да је нејасно како се на основу криминалистичко – техничке документације доказује чињеница уласка окривљеног у аутомобил оштећеног и како је суд могао из исте документације да утврди да је окривљени био у аутомобилу оштећеног а да иста не буде довољна за утврђивања покушаја тешке крађе.

На овај начин бранилац окривљеног суштински оспорава утврђено чињенично стање и правну оцену дату од стране суда, која повреда, не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона. Стога је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на повреду закона наведене у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић